

Η στάση απέναντι στις συκοφαντίες

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η πλευρά του υβριστή και η αντιμετώπισή του θέλει διάκριση και πολλές φορές σιωπή και παράδειγμα και άλλες κουβέντα ορθή ώστε να ξεκλειδώσεις τον σκοτισμό ή την πλάνη του αδερφού. Φυσικά για να μιλήσουμε πρέπει να έχουμε και την κατάλληλη πνευματική κατάσταση ώστε να προσεγγίσουμε τον συνάνθρωπό μας. Το θέμα της προσέγγισης ενός ανθρώπου για τον Χριστό είναι τεράστιο, και οι γραμμές είναι πολύ λεπτές και δυσδιάκριτες. Πριν φτάσουμε στο σημείο να μιλήσουμε για Χριστό πρέπει να είμαστε τύπος Χριστού, αλλιώς ο λόγος όχι μόνο ωφέλεια δε θα έχει, αλλά αντίθετα σκανδαλισμό. Πρέπει να κατακτήσουμε πρωτίστως τη Χριστότητα σε όλο της το μεγαλείο πριν φτάσουμε σε σημείο ο λόγος μας να είναι γλυκός, ωφέλιμος και ουσιαστικά Ορθόδοξος και Αναστάσιμος για τον αδερφό μας. Αν δεν βάλουμε το φως σαν πηγή μέσα στην καρδιά μας πώς θα το μοιράσουμε; Από δανεικά χέρια ;

Πολλοί άνθρωποι κυρίως με κοσμικό φρόνημα ή ακόμα και κοσμικοί Χριστιανοί κατακρίνουν κάποιους που αγωνίζονται οντολογικά στον θεραπευτικό ασκητικό δρόμο , υβρίζουν , περιγελούν και προσβάλλουν. Αυτές είναι γνωστές μάχες για κάθε στρατιώτη του Χριστού. Το θέμα είναι πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται. Αυτός ο πόλεμος είναι χαροποιός και φυσικά ωφελεί. Από την άλλη πλευρά πρέπει να δούμε ποια είναι η σωστή στάση.

Η σιωπή σε τέτοιες περιπτώσεις είναι η καλύτερη οδός ως μέσο της διάκρισης,

καθώς συνήθως αυτός που υβρίζει ή την λέει σε κάποιον έχει υπέρμετρο εγωισμό και εσωτερική τοποθέτηση στο θέμα που φυσικά αγνοεί και με τη λογική και με την πνευματική έννοια .

Γιατί όμως συκοφαντεί ;

Πολύ απλά διότι δεν μπορεί να δεχτεί ότι τον αγώνα που κάνεις, δεν μπορεί να τον πραγματοποιήσει στο ελάχιστο, άρα ο εγωισμός τι κάνει; Απλά σε υβρίζει ώστε να απαξιώσει τον αγώνα σου και μάλιστα σε διαπομπεύει συχνά με απαράδεκτο τρόπο. Θεωρεί ότι με την προσβολή θα σε ρίξει στα μάτια του κόσμου ώστε να φανεί ο ίδιος καλύτερος αλλά δεν μπορεί να καταλάβει ότι όταν υβρίζεις κάποιον αγωνιστή του Χριστού του πλέκεις μαρτυρικό στεφάνι. Όπως λέει και ο λαός «Οσα δε φτάνει η αλεπού τα κάνει κρεμαστάρια» . Το να αγνοείς κάτι είναι κατανοητό, αλλά να απαξιώνεις τον αγώνα ενός ανθρώπου για τη σωτηρία της ψυχής του χωρίς μάλιστα να ερευνήσεις περί αυτού τότε είναι απαράδεκτη ενέργεια και ανώριμη.

Πότε να μιλήσουμε ; Πώς ; Και τί πρέπει να πούμε ;

Η σιωπή είναι Χρυσός που λαμπιρίζεις, όμως και ένας καλός λόγος βοηθάει πολλές φορές, όχι με πνεύμα Ραββίνου αλλά ως γεωργού. Να είναι ο λόγος ένα σπόρος που θα μπει στην καρδιά του αδερφού και ο Κύριος γνωρίζει πως θα καρποφορήσει ως καρδιογνώστης.

Ο λόγος να είναι γλυκός, καρδιακός, αγαπητικός και πατρικός όχι με μια μορφή έκφρασης εξωτερικής ευσέβειας αλλιώς θα γίνει μια επιστημονική θεωρία και όχι ψυχική ωφέλεια. Δεν πρέπει να νευριάσουμε στο ελάχιστο. Να μιλάμε καθαρά και αργά. Φυσικά υπάρχουν και εξαιρέσεις που η προστακτική ίσως έρθει στην κουβέντα και με την προϋπόθεση την καλή προαίρεση του αδερφού. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειώσουμε ότι ο πνευματικός Ορθόδοξος αγωνιστής γνωρίζοντας την αλήθεια δεν έχει σκοπό να προσηλυτίσει τον αδερφό, αλλά να δια φωτίσει τα σκοτεινά σημεία μέσα του, να τον ενημερώσει για τυχόν λανθασμένες γνώσεις και φυσικά να του δώσει τις επιλογές σύμφωνα με τη θέληση και την προαίρεση που διαθέτει. Φυσικά κάποια στιγμή το δίλημμα θα έρθει μόνο του στην κουβέντα να γεφυρώσει τις επιλογές. Χριστός; ή Χάος; Απλά διαλέγεις και ακολουθείς. Δε σώζεται κανείς με το ζόρι , η σωτηρία είναι μια μορφή συνεργασίας Θεού και ανθρώπου προς την τελειότητα.

Σε αυτούς που υβρίζουν, και συκοφαντούν τους Ορθόδοξους αγωνιστές θα πούμε το εξής: Να ξέρετε αγαπητοί μου αδερφοί ότι πρώτον τους δίνετε χαρά και δεύτερον αν δεν γνωρίζετε κάτι καλύτερα να μην αναφέρετε τίποτα διότι θα βρεθείτε κάποια στιγμή εκτεθειμένοι στην κουβέντα και κάτι τέτοιο θα σας

ζημιώσει. Η συκοφαντία σας καθιστά ανθρώπους με έλλειμμα αγάπης διότι η αγάπη δεν λογίζεται το κακό.

Ενώ ο Μέγας Βασίλειος τονίζει χαρακτηριστικά: «Δεν πρέπει να σιωπούμε μπροστά στις διαβολές, όχι για να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας με την αντιλογία, αλλά για να μην επιτρέψουμε να ευοδωθεί το ψέμα (να διαδοθεί και να γίνει πιστευτό) και να μη αφήσουμε αυτούς, που εξαπατήθηκαν στην βλάβη (στην κακόπιστη διάδοση)».

Σαφής είναι η αναφορά και στην Αγία Γραφή ότι η σιωπή και το παράδειγμα μας είναι συχνά ο καλύτερος λόγος. Όταν ρώτησε ο Πιλάτος τον Ιησού «τι εστί Αλήθεια» ο Κύριος δεν απάντησε διότι πολύ απλά η αλήθεια δε χωρά σε κτιστές λέξεις και λογικές αλλά είναι κάτι ανώτερο από ανθρώπινες οριοθετήσεις και δεδομένα. Τί να πει η ενσάρκωση της Παναλήθειας για τον εαυτό της; Η αλήθεια είναι πρόσωπο και όχι έννοια ή ιδεολόγημα.

Φυσικά οι αδερφοί μας που κατέχουν κοσμικό φρόνημα και αντίληψη των πραγμάτων της ζωής δύσκολα μπορεί να κατανοήσουν καταστάσεις ταπείνωσης, υπακοής, απροϋπόθετης αγάπης και σωτηρία ψυχής. Τέτοιες έννοιες θεωρούνται ακραίες και ακατανόητες αλλά έστω και έτσι είναι καλύτερα αν δεν θέλουμε να πούμε κάποιο καλό λόγο και να βοηθήσουμε κάποιον αγωνιστή τουλάχιστον να μην μπαίνουμε εμπόδιο στον αγώνα του.

Τίθεται ένα ερώτημα: Γιατί τόσο μένος προς κάποιον όταν αγωνίζεται για τον Χριστό ενώ αν κάνει άλλα πράγματα όπως γιόγκες, βουδιστικά, κοσμικά κλπ δεν τρέχει τίποτα, αντίθετα δοξάζεται ; Μήπως να αναρωτηθούν κάποιοι ότι το φώς και η αλήθεια πειράζει το σκοτάδι που αρχίζει να τρέμει;

Ακόμα και έτσι, αν κάποιοι θεωρούν ότι ο Χριστός και η Ορθόδοξη αλήθεια είναι ψέμα τότε γιατί εκτοξεύουν συκοφαντίες ; Μήπως ο εσωτερικός νόμος της συνειδήσεως αναγνωρίζει την αλήθεια αλλά ο εγωισμός δεν θέλει να τη δεχτεί για να μην αφήσει το θρόνο στον οποίο αναπαύεται ;

Η στάση απέναντι στις συκοφαντίες είναι ο σταυρός και η αγάπη. Σε συκοφαντούν ταπεινώσου πες αν μπορείς έναν λόγο γλυκύ και ο άλλος να βλέπει σε σένα τον Χριστό.

Να φτάσει ο συκοφάντης να πεί σε όλους ««Έρχου και ίδε», να δείτε ένα φώς που υπάρχει σε μια καρδιά που δεν είναι του κόσμου τουτου (ηθικισμός) αλλά είναι βίωμα αιώνιας ζωής και βασιλείας του Θεανθρώπου(οντολογία).

Πηγή:euxh.gr